

GHEORGHE-LUCA CIPRIAN

Institutul Teologic Penticostal

Includerea Neamurilor în Biserică

Biserica lui Dumnezeu reprezintă un subiect fascinant de studiu, atât pentru slujitor, cât și pentru teolog. Doctrina despre Biserică – eclesiologia – este inseparabil legată de hristologie, pentru că Hristos este Ziditorul și Capul Bisericii, dar și de misiologie, fiindcă Biserica este poporul lui Dumnezeu, chemat să ducă la îndeplinire Missio Dei – planul și lucrarea lui Dumnezeu printre oameni. Scopul acestui articol este să prezinte baza teologică pe care o găsim în Sfintele Evanghelii și în Faptele Apostolilor, cu privire la includerea Neamurilor în Biserică.

**Prezentare a bazei
teologice reflectate în
Evanghelii și în Faptele
Apostolilor**

**Scriptura,
de asemenea,
fiindcă prevedea
că Dumnezeu
va socoti
neprihănite pe
Neamuri, prin
credință, a vestit
mai dinainte lui
Avraam această
veste bună:
„Toate
neamurile vor fi
binecuvântate
în tine.”
Galateni 3.8**

Nu există o teologie
a misiunii aparte
de cea a Bisericii.

Biserica merge în toată lumea, conform planului prezentat în Scripturi. Acest plan ne-a fost prezentat în mod specific de Hristos înainte de înălțarea Sa și se regăsește în planul lui Dumnezeu, care a fost întocmit înainte de întemeierea lumii - scrie John York.¹

Poporul ales de Dumnezeu în Vechiul Testament pentru a îndeplini acest plan a fost Israelul. Spre deosebire de Israel, însă, care era un popor omogen din punct de vedere cultural, Biserica – poporul noutestamental al lui Dumnezeu – este caracterizată de diversitate culturală, pentru că ea nu este alcătuită doar din evrei, ci și din oameni care aparțin altor popoare și culturi. Aceștia sunt numiți în Sfânta Scriptură „Neamuri” sau „Ginți”.

Astfel, citind în *Evanghelii*, observăm că *includerea Neamurilor în Biserică este fundamentată teologic pe împlinirea Planului lui Dumnezeu în Domnul nostru Isus Hristos*. Prin venirea Sa în lume și prin lucrarea Sa mântuitoare, Isus Hristos a împlinit legământul avraamic-davidic și și-a asumat rolul Robului lui Dumnezeu, despre care a profețit Isaia. Toate acestea au adânci implicații

teologice pentru includerea Neamurilor în Biserică.

Întâi de toate

Evangheliile îl prezintă pe Hristos ca fiind împlinirea legământului avraamic, prin care Dumnezeu făgăduise că toate popoarele vor fi binecuvântate în Sămânța lui Avraam.

În această privință, genealogia Mântuitorului ne oferă un important punct de legătură între revelarea planului divin în Vechiul Testament și revelația nou testamentală a mesajului și a lucrării lui Hristos. Faptul că Hristos se trage din Avraam este clar afirmat chiar în primul verset al Noului Testament. Evanghelistul Matei este conștient că el înregistrează împlinirea legământului lui Dumnezeu cu Avraam și, ca atare, leagă viața și Evanghelia lui Hristos de acea făgăduință: „*Cartea neamului lui Isus Hristos... Fiul lui Avraam*” (Matei 1:1).

Totodată, Matei subliniază în întreaga sa Evanghelie faptul că nu doar descendenții fizici ai lui Avraam au dreptul de a moșteni Făgăduința, ci și descendenții duhovnicești, adică cei care se pocăiesc și își pun credința în Mesia.

Vorbind despre provocarea lansată de Ioan Botezătorul evreilor din vremea sa, conform căreia Dumnezeu poate să facă